

בעזהש"ת

קונטרס

די טעג פון ספירה

חיזוק און עצות ווי אזוי אויסצונגיין
ריכטיג די טעג פון ספירה

געשריבן דורך

ראש ישיבת תפארת התורה ברסלב שליט"א

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורנו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זייער תלמיד וואס האט אריינגעברענגט

זייערע הייליגע לימודים אין די גאנצע וועלט

פבד קדושת מרן מוהרא"ש זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון די גמרא

און מדרשים און זוהר הקדוש.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת

דורך חסידי ברסלב

ירושלים עיר הקודש תובב"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

כני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.662.4888

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

די טעג פון ספירה

ליב האבן א איד

מען דארף זייער אכטונג געבן זיך מיט קיינעם נישט קריגן, און ליב האבן יעדן איינעם, ספעציעל אין די טעג פון ספירה; ווייל אין די טעג זענען די תלמידים פון רבי עקיבא נסתלק געווארן, נאר צוליב דעם וואס זיי האבן נישט נוהג כבוד געווען זעה לזה (במות סב); איז יעצט אין 'די טעג פון ספירה' א צייט דאס צו מתקן זיין; זיך ליב האבן איינער מיטן צווייטן.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה סא, א), פארנוואס זענען אלע תלמידי רבי עקיבא געשטארבן אין 'די טעג פון ספירה'? "שהיתה עינם צרה אלו באלו", ווייל זיי האבן זיך

נישט געקענט ליידן איינער דעם צווייטן; דאס זיך קריגן און דאס נישט קענען דערליידן אנדערע - קומט פון חסרון אמונה, ווייל אז מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, מען פארגעסט אז דער אייבערשטער מאכט אלעס, ער טוט אלעס, ער געבט אלעס - דעמאלט הייבט זיך אן די קנאה און מען הייבט אן פיינט האבן איינער דעם צווייטן, אבער אז מען חזר'ט די אמונה, מען געדענקט אז עס איז דא א באשעפער וואס ער מאכט אלעס, ער טוט אלעס, ער פירט אלעס - פאלט אוועק אלע קריגערייען, מען ווייסט און מען גלייבט אז דומם, צומת, חי, מדבר, אלעס אלעס איז דער אייבערשטער, קיינער נעמט זיך גארנישט אליין, אלעס וואס מען האט - איז פונעם אייבערשטן; איז מער נישטא קיין קנאה און קיין שנאה.

על כן ליבער ברודער, יעצט אין 'די טעג פון ספירה' איז די צייט צו פאררעכטן דעם פגם; דורך זוכן דאס גוטס ביי אנדערע, דורך טון חסד מיט אנדערע, אנטלויפן פון מחלקת, און אפילו מען וועט זיך איינרעדן אז די מחלקת איז א מצוה זאלסטו אנטלויפן פון די סארט מצות, ווייל די סארט מצות מאכט דער סמ"ך מ"ם. די הייליגע חכמים זאגן (שמות רבה ל, יז): "אין טוב יוצא ממריבה", גוטס קומט נישט ארויס פון מחלקת, נאר צרות קומט פון מחלקת, מען פארלירט אלעס דורך מחלקת.

וואס מען טוט פאר יענעם טוט מען פאר זיך

וויסן זאלסטו, די וועלט איז נישט הפקר, די וועלט פירט זיך מיט א פינקטליכער חשבון, און אז מען טוט וויי א צווייטן, מען טשעפעט, מען פארשעמט, אדער מען מאכט יענעם שאדן - וועט מען פריער אדער שפעטער אליינס אריבערגיין דאס וואס מען האט יענעם געמאכט. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (אבות ב, ו), דער הייליגער תנא הלל האט אמאל געזען ווי א טויטע קערפער שווימט אין וואסער, האט ער געזאגט: "דאס איז דיר געקומען ווייל דו האסט דאס געטון פאר א צווייטן, יעצט באקומסטו דאס צוריק און ביים סוף וועט אויך דער וואס האט דאס געטון מיט דיר - דאס אריבער גיין"; און זיכער ווען מען טוט גוטס מיט א צווייטן, און מען געבט נאך, מען איז מוחל א צווייטן - מאכט דער אייבערשטער מיט דעם מענטש גוטס, אפילו ער איז נישט ווערד, און דער אייבערשטער איז אים מוחל אויף זיינע עבירות.

דעריבער בעט איה דיר זייער יעצט ווען מיר ציילן די טעג פון ספירה' זאלסטו זייער אכטונג געבן נישט וויי צו טון א צווייטן, און אויב דו האסט זיך יא פארלוירן, האסט איינעם פארשעמט, האסט איינעם וויי געטון - זאלסטו וואס פריער יענעם איבערבעטן, ווארט נישט עס זאל אויף דיר איבערגיין שלעכטס; און זיכער אויב דו האסט צוטון מיט א מחלקת, דו

האסט אנגעדרייט א מחלקת אין דיין משפחה אדער אין בית המדרש - זאלסטו דאס אפשטעלן און יעדן איבערבפעטן, ווייל: "וואס מען טוט פאר א צווייטן טוט מען זיך אליינס", פריער אדער שפעטער וועט צוריק קומען ביטערע קלעפ פאר די וואס מאכן מחלקת, ווער רעדט נאך אויב מען איז זיך מתחצף פאר א תלמיד חכם, מען פארשעמט א רב, א דיין, אדער אז מען רעדט און מען פארשעמט די צדיקים וואס פארשפרייטן אמונה ביי אידישע קינדער, לא יאבה ה' סלח לו, אויב טוט מען נישט תשובה ענדיגט זיך עס גאר ביטער.

פּרְקֵי אָבוֹת

מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין ארויסצוגיין פון אלע שלעכטע מידות און שלעכטע תאוות, ווייל דער עיקר איז - האבן גוטע מידות; מען קען זייער מצליח זיין, סיי בגשמיות און סיי ברוחניות - מיט גוטע מידות, און אויב מען האט שלעכטע מידות - איז אזוי געפערליך, די גאנצע לעבן איז אזוי ביטער, מען איז פארשווארצט פון אנהייב ביזן סוף.

אז מען טראכט אריין זעט מען, אז זוכה זיין צו האבן גוטע מידות איז די שווערסטע זאך; מען קען לערנען, מען קען זיין א גרויסער למדן, און אפילו א מקובל - און מען האט נישט

קיינ מידות, מען שטעכט מענטשן, מען טוט ווי מענטשן, מען ווערט בפעס, און אז איינער רירט אן די פבוד קומט מען אן ביז רציחה ממש השם ישמרנו; איז וואס איז שוין ווערד דער מענטש מיט די למדנות וכו'? אז מען האט נישט קיין מידות האט מען גארנישט.

דעריבער יעצט ווען מיר ציילן 'די טעג פון ספירה', מיר גרייטן זיך צו קבלת התורה - איז דער מנהג צו לערנען פרקי אבות וואס רעדט פון תיקון המידות, ווי אזוי צו פאררעכטן די מידות, ווייל דאס איז די יסוד פונעם מענטש, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי גדרים ט, ד; שפת לא): "זה כלל גדול בתורה", אכטונג געבן אויף אנדערע, נישט ווי טון אנדערע, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין פטור צו ווערן פון די שלעכטע מידות, בעיקר די געפערליכע שלעכטע מדה פון כעס, וואס דאס מאכט חרוב דעם מענטש, א פעסן פארלירט אלעס; און נאר מיט תפלה, דורך אסאך וויינען צום אייבערשטן, איז מען זוכה צו קומען צו אריכות אפים.

דאס דארף מען אויסלערנען קינדער פון קליינזייט אן, מען זאל נאכגעבן א צווייטן, מען זאל רחמנות האבן אויף א צווייטן, סיי די עלטערן און סיי די מחנכים דארפן זיך פארלייגן דאס אויסצולערנען, ווייל דאס איז פון די שווערסטע עבודות; קענען ארויסגיין פון די שלעכטע מידות און ווערן א גוטער

מענטש, און דאס איז גרינגער אין די יונגע יארן. אזוי זאגט דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו (צעטל קטו, סימן טז), אין די יונגע יארן איז די בעסטע צייט צו אויסאיידלען און אויסרייניגן די מידות.

ציילן די טעג

מיר ציילן 'די טעג פון ספירה' צו קומען צו קבלת התורה, צום הייליגן יום טוב שבועות, מיר ציילן יעדן טאג פאר א טאג; נישטא א טאג וואס מען זאל זאגן אז די טאג איז נישט קיין גוטע טאג וואס מען קען רעכענען פאר די חמשים יום, די טאג איז א דורכפאל, נאר יעדן טאג ווערן געציילט פאר א טאג; דאס לערנט אינז אז מיר זאלן יעדן טאג דינען דעם אייבערשטן, יעדן טאג לערנען און דאווענען, יעדן טאג טון חסד.

טייערער ליבער ברודער, יעדן טאג איז א טאג פאר עבודת השם, און אז מען קען נישט טון איין עבודה - מיינט נישט אז די טאג איז דערנאך, מען דארף יעדן טאג זוכן וואס מען קען ארויסכאפן גוטס, און אז מען איז אויפגעשטאנען שפעט - נאכן האבן א חשבון פון אויפשטיין פארטאגס און דינען דעם אייבערשטן - דארף מען וויסן אז די טאג איז נאכאלץ א טאג, מען ציילט די טאג פאר ספירה, און מען קען אנהייבן

זיין אן ערליכער איד פון יעצט. אז דו ביסט פארשלאפן, ביסט אויפגעשטאנען שפעט - זאלסטו לויפן אין מקנה און אנטון טלית ותפילין און גיין דאווענען, און אז דו האסט שוין נישט קיין מנין - זאלסטו נאכאלץ גיין אין שול דאווענען; דאווען נישט אין שטוב און נישט אין אפיס, דאווען דוקא אין שול, און ווען דו ענדיגסט דאווענען זאלסטו זיך אוינטערטאנצן א טענצל אז ברוך ה' דו האסט זוכה געווען אנצוטון די הייליגע טלית ותפילין, דו האסט זוכה געווען צו קומען אין שול דאווענען; דאס איז דאך די גרעסטע שמחה, דאס וועט בלייבן פון אונז.

אויך אין שטוב, אז זאכן גייען נישט ווי געפלאנט, עס זעט אויס ווי דער היינטיגער טאג איז קיין טאג - זאלסטו געדענקען אז מען ציילט די טאג אויך פאר ספירה, איז דאס יא א טאג. די סטרא אחרא וויל פארנארן דעם מענטש אז די טאג איז נישט קיין טאג, די טאג איז פארנוואלקנט, די טאג איז רעגנדיג, די טאג האסטו זיך אויפגערעגט, און די טאג האסטו פוגם געווען וכו' רחמנא לצלן; דאס איז די וועג פון די סטרא אחרא, אבער ביים אייבערשטן איז יעדן טאג א טאג, זאלסטו זוכן וואס דו קענסט טון עפעס גוטס אפילו עס זעט אויס נישט מסודר.

זאגן תהלים

יעצט אין די צייט וואס מיר ציילן 'די טעג פון ספירה' איז

גוט צו זאגן אסאך תהלים, מוהרנ"ת פלעגט זאגן יעדן טאג פון יאר דעם יום תהלים, און אין די ספירה טעג האט ער געזאגט יעדן טאג צוויי מאל דעם יום תהלים. ווייל דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עג), ווער עס וויל זוכה זיין צו תשובה - זאל זאגן תהלים, ווייל עס זענען פארהאן ניין און פערציג טויערן וואס דער מענטש קען אליין אריינגיין אין זיי, אבער די שער נ' - דאס קען מען נאר זוכה זיין דורך זאגן תהלים, און די מ"ט שיערים זענען די ניין און פערציג טעג צווישן פסח און שבועות, 'די טעג וואס מען ציילט ספירה', דערפאר איז די טעג זייער מסוגל צו זאגן תהלים.

דורך זאגן תהלים באקומט מען א געפיל, מען הייבט אן בענקען צום אייבערשטן, מען הייבט אן וועלן זיין גוט. באַאָמַת וויל יעדער איד זיין ערליך און טון די ווילן פונעם אייבערשטן, נאר נישט יעדער לעבט מיט דעם, מען פארגעסט, מען ווערט אפגעקילט, און אפילו דער וואס האט שוין יא שטענדיג געפילן פון תשובה, קען זיין אז ער ווייסט נישט וואס צו טון, ער בלייבט מיט די ווילן, און אפילו איינער וואס ווייסט יא וואס צו טון - דארף נאך אויך זוכה זיין צו קענען אויספירן אויף למעשה און נישט ווערן צעבראכן ווען מען זעט זיך ווי מען קומט נישט אן צו טון, אבער דורך זאגן תהלים איז מען זוכה - "להגיע אל השער ואות השיך לו, ולפתח השער, נמצא שזוכה על ידי תהלים לעשות תשובה", מען קען זיך דערהאלטן מיט

א שטארקקייט, ביז מען איז זוכה תשובה צו טון און ווערן אן ערליכער איד.

נישט אויפגעבן

מיר שטייען יעצט אין 'די טעג פון ספירה', אז מיר טראכטן אריין די פאסירונג וואס האט פאסירט ביים הייליגן תנא רבי עקיבא, ווי זיין גאנצע ישיבה, זיין גאנצע הארעוואניע איז בטל געווארן, אלע תלמידים זענען געשטארבן, פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים זענען געשטארבן; אז מען טראכט אריין וואס מיינט זיין א רבי פאר תלמידים, וויפיל צייט, וויפיל כח מען דארף אריינלייגן אין יעדן תלמיד, און אז עס האט פאסירט אזא אומגליק, ביים סוף בלייבט גארנישט איבער - וואלט רבי עקיבא געדארפט ווערן אויסער זיך און אויפגעבן, וואס הייסט? מיין גאנצע הארעוואניע איז פארפאלן? אבער דער הייליגער תנא רבי עקיבא האט זיך געשטארקט, ער האט אנגעהויבן פונדאסניי, ער האט גענומען פרישע תלמידים, זיבן תלמידים: רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון בר יוחאי, רבי אליעזר בן שמוע, רבי יוחנן הסנדלר און רבי אליעזר בן יעקב; דער הייליגער תנא רבי עקיבא האט נישט אויפגעגעבן, נאר אנגעהויבן פונדאסניי לערנען מיט תלמידים, און צווישן די תלמידים איז געווען דער הייליגער רבי שמעון בר יוחאי וואס אין זיין זכות לעבן מיר.

דאס לערנט אונז אז מיר זאלן אויך נישט אויפגעבן, מיר זאלן שטענדיג אנהייבן פונדאסניי, און אפילו מען זעט ווי אלעס צעפאלט פאר די אויגן, מען זעט זיך חרוב ונחרב, מען זעט ווי אלע הארעוואניע וואס מען האט געהארעוועט און זיך געפלאגט ביז אהער, אלעס איז צעפאלן; דארף מען נאכמאכן דעם הייליגן רבי עקיבא וואס האט זיך נישט מייאש געווען; אנהייבן פונדאסניי, און אז מען זעט זיך ברוחניות א דורכפאל, מען האט אלעס פארלוירן, מען איז אראפגעפאלן אין א שווערע נסיון, מען איז נכשל געווארן אין טון עבירות, מען שפירט ווי מען האט אלעס פארלוירן - דארף מען אנהייבן פונדאסניי דינען דעם אייבערשטן, מען טוט תשובה, מען איז זיך מתוודה, מען בעט דעם אייבערשטן: "אייבערשטער זיי מיר מוחל", און מען הייבט אן פון ניי דינען דעם אייבערשטן, און אז מען שפירט זיך אזוי ווייט, מען שפירט און מען ווייסט אז מען האט פארלוירן די וועלט און יענע וועלט - דארף מען דינען דעם אייבערשטן פונדאסניי, אפילו מען וועט נישט האבן עולם הבא, און אז מען שטארקט זיך, מען דינט דעם אייבערשטן, מען לערנט, מען דאווענט און מען טוט חסד - פאלן אוועק די אלע דמיונות און מען איז זוכה צוצוקומען צו די העכסטע מדריגות.

אויך בגשמיות, אז מען האט פארלוירן אלעס, מען זעט זיך אליין, מיט פרנסה, מיט די ווייב און מיט די קינדער, דארף

מָעַן אַרויסנעמען הַתְּחִזְקוֹת פֿון הַיִּלְגִּין תַּנָּא רַבִּי עֲקִיבָא, וְוִי עָר הָאֵט אָנְגַּעהוּיבֵן פֿון נִי, נִישְׁט גַּעקוּקֵט אוּיף וואָס מָעַן הָאֵט פֿאַרלוּיֶרן. דָּאָס זָאג אִיךְ דִּיר לִיבְעַר בְּרוּדְעַר, אַז דוּ הָאָסֵט פֿאַרלוּיֶרן דִּין פֿרָנְסָה - אִיז נִישְׁט עֵק וועלֵט, נָעֵם אַ נִייעַ פֿרָנְסָה, און נָעֵם אַרִיין אִין דִּיר אַז דְּעַר אַיבֶּעֲרִשְׁטֵעַר הָאֵט דִּיךְ לִיב, דְּעַר אַיבֶּעֲרִשְׁטֵעַר הָאֵט אַ פֿלאַן, אַלְעס אִיז מִיט אַ חֲשָׁבוֹן, נִישְׁט ווייל דוּ בִיסֵט אַ גוּלָם, אַ קְלָאָץ - הָאָסֵטוּ פֿאַרלוּיֶרן דִּין פֿרָנְסָה, נָאָר אַלְעס אִיז פֿון אוּיבֵן. דִּי הַיִּלְגִּעַ חֲכָמִים זָאָגן (וימָא לח.): "בְּשִׁמְךָ יִקְרָאוּךָ וּבְמִקוֹמְךָ יוֹשִׁיבוּךָ, אִין אָדָם נוֹגַע בַּמָּה שְׁמוּכֵן לְחִבְרִירו", קִינֶעַר קֶען נִישְׁט צוּנְעֵמֶען אַ פֿרוּטָה וואָס אִיז אָנְגַּעגֵרִיט פֿאַר דִּיר, "וְאִין מַלְכוּת נוֹגַעַת בְּחֻבְרָתָהּ אֶפִּילוּ כַּמְלָא נִימָא", און קִינֶעַר קֶען נִישְׁט צוּנְעֵמֶען פֿון אַ צוּוִיטֵן נָאָר אַז מָעַן רוּפֵט אוּיס אִין הַיִּמָּל. נָאָךְ זָאָגן חֲכָמִינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת נח.): "אֶפִּילוּ רִישׁ גְּרִיטָא", אֶפִּילוּ דְּעַר וואָס אִיז מְמוּנָה צו אַרְבַּעַטֵן בִּי דִי סוּעַר, אַ נִישְׁט גַּעשְׁמַאקֶע אַרְבַּעַט - "מִן שְׁמִיָּא מִנּוּ לִיה", אִיז אוּיךְ פֿון הַיִּמָּל, נָאָךְ זָאָגן זִי (חולִין ט:): "אִין אָדָם נוֹקָף אַצְבָּעוּ מְלַמְטָה, אַלָּא אִם כֵּן מְכַרִּיזִין עָלָיו מְלַמְעָלָה", אַ מְעַנְטֵשׁ צַעקְלֵאפֵט זִיךְ נִישְׁט דָּעם קִלִּינֶעֵם פֿינְגַּעַר אָן דָּעם וואָס מָעַן זָאל אַנְשָׁרִיבֵן אוּיבֵן אִין הַיִּמָּל אַז עַס זָאל פֿאַסִירֶן.

הַלְכוֹת אָבְעַר נִישְׁט מִיט עֲצָבוֹת

מִיר פֿירֶן זִיךְ אִין 'דִּי טֵעַג פֿון סְפִירָה' מִיט דִּי הַלְכוֹת פֿון

אַבלות, מען טרויערט אויף די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידי רבי עקיבא וואס זענען געשטארבן אין די טעג, אבער דאס מיינט נישט צו זאגן אז די טעג זענען טרויעריגע טעג, דאס מיינט נישט צו זאגן אז מען זאל זיין אין מרה שחורה, מען טאר נישט זיין בעצבות ומרה שחורה, די סמ"ך מ"ם איז עצבות ומרה שחורה, דאס איז די נעץ מיט וואס די קליפות פאנגען אידישע נשמות, דורך אוועקנעמען די האפענונג, דורך ווייזן א שווארצע בילד ווי אלעס איז שוין סיי ווי פארפאלן, מען שפירט ווי מען איז דער ערגסטער מענטש; ערשט קען מען זיך נישט ליידן, און דאס איז גורם אז מען קען נישט ליידן די ווייב, מען קען נישט ליידן די קינדער, מען קען קיינעם נישט ליידן.

אלע פראבלעמען קומט פון נישט זיין פרייליך, און דערפאר האט אונז דער הייליגער רבי אזויפיל אנגעזאגט מען זאל זיך שטארקן מיט אלע כחות צו זיין פרייליך, ווייל ווען מען איז פרייליך פארברענט מען די קליפות, מיט שמחה וועט מען ארויס פון די טומאה, אזוי ווי עס שטייט (ישעיה נה, יב): "כי בשמחה", מיט שמחה - "תצאו", וועט מען ארויס פון די אייגענע גלות, פון די עצבות ומרה שחורה וואס טוט אפשטראכן די אמונה (לקוטי מוה"ר חלק ב, סימן י).

א מענטש קען זיך מעסטן וואו ער שטייט, אויב ער איז ביי די קדושה אדער ביי די טומאה, דורך קוקן אויב מען איז

פֿרייליך; ביי די קדושה שטייט (דברי הימים א טו, כו): "עז וחדוה במקמו", ביים אייבערשטן איז נישטא קיין שום עצבות, און אז מען איז פֿרייליך און מען מאכט זיך פֿרייליך - איז מען ביים אייבערשטן, און פארקערט, ווען מען איז פארביטערט, מען איז אין די טונקלקייט, אין די מרה שחורה - איז שכונתא בגלותא, און דאס טוט געבן כח פאר די סטרא אחרא.

איך בעט דיר, לאז אפ די עצבות ומרה שחורה, אפילו עס זעט אויס ווי עס איז א גוטע זאך, מען איז צעבראכן אויף נישט גוטע זאכן וואס מען האט געטון - איז דאס אבער נישט פון די קדושה, ווייל אז מען האט געטון נישט גוטע זאכן טוט מען תשובה, מען זאגט: "הייליגער באשעפער איך בעט דיר איבער אויף וואס איך האב געטון", אבער נישט עצבות ומרה שחורה.

היטן די אויגן

מיר פירן זיך אין 'די טעג פון ספירה' מיט הלכות פון אבילות, מען טרויערט אויף די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידי רבי עקיבא וואס זענען געשטארבן אין די טעג, דער אריז"ל זאגט (ספר הגלגולים, פרק ט), ווער זענען געווען די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים פון רבי עקיבא וואס זענען אוועק? די זענען געווען גלגולים פון די פיר און צוואנציג טויזנט מענטשן וואס זענען געשטארבן ביי בעל פעור, ווען זמרי בן סלוא איז

געקומען צו משה רבינו מיט עזות און חוצפה וכו', זיי זענען מגולגל געווארן אין די תלמידים צו מתקן זיין די פגם; על פן אין 'די טעג פון ספירה' קען מען פאררעכטן די עבירה פון פגם הברית, ווייל קר"י באטרעפט אזוי ווי עמ"ר (פרי עץ חיים שער ספירת העמר פרק ז, בהג"ה).

די ערשטע זאך פאר תיקון הברית איז שמירת עינים, נישט גיין אין גאסן וואו עס זענען דא פריצות, גיי אפילו א לענגערע וועג וואס איז מער ריין ווי גיין א טריט אריין אין א גאס וואס איז דא דארט פריצות, ווייל אז מען היט די אויגן איז מען זוכה צו ריינע מוחין, מען איז זוכה צו שמחה, דאס לעבן איז זיס, די לעבן איז גוט, מען איז נאנט צום אייבערשטן, מען האט א זיסקייט ביים דאווענען און ביים לערנען, ווייל אלעס איז אנגעהאנגען אין שמירת הברית, און אויב חס ושלום מען איז פוגם בברית, מען היט נישט די אויגן, מען קוקט עבירות - ווערט אזוי ביטער און שלעכט, מען פארלירט די טעם פון לעבן.

נעם די עצה פון הייליגן רבי'ן, זיי זיך מתבודד, זוף א שטילע פלאץ און דארט זאלסטו זיך אויסשמועסן דיין הארץ מיטן אייבערשטן, בעט דעם אייבערשטן דו זאלסט קענען היטן דיינע אויגן, וויין צום אייבערשטן און בעט אים די ווערטער: "הייליגער באשעפער עס איז מיר אזוי שווער צו האבן

ריינע אויגן, איך קען נישט גיין אין גאס, איך שפיר ווי א מלחמה, יעדעס מאל וויל איך קוקן, און ווען איך דערמאן זיך פון דיר און איך געדענק אז עס איז נישט גוט צו קוקן איז די קומענדיגע מאל א פרישע מלחמה, עס רייסט מיר צו קוקן, הייליגער באשעפער העלף מיד, ראטעווע מיד, איך וויל זיין אן ערליכער איד, איך וויל האבן הייליגע אויגן; אזוי זאלסטו זיך אויסוויינען צום אייבערשטן טאג נאך טאג, לייג אריין דינע אייגענע תפלות ובקשות, שריי צו אים, וויין צו אים, בעט אים ער זאל רחמנות האבן אויף דיר.

הַכְּנָה לְקַבֵּל תְּתוּרָה

מיר גרייטן זיך צו קבלת התורה, מיר ציילן די טעג פון ספירה' צו קומען צום בארג סיני; ווי אזוי איז מען זוכה צו קבלת התורה? דורך לערנען די הייליגע תורה, דורך לערנען יעדן טאג חומש מיט די תרגום פון די וואכעדיגע פרשה איינגעטיילט לויט די טעג פון די וואך; זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי און אזוי ווייטער, אזוי ווי עס ווערט געפסקנט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף ג): "מיום ראשון ואילך חשוב עם הצבור", פון זונטאג קען מען שוין אנהייבן מעביר סדרה זיין; און א שאד אז מען איז מזלול אין די מצוה, מען קען זוכה זיין צו אזויפיל גוטס דורך מעביר סדרה זיין יעדע וואך, מען קען זוכה זיין צו זייער שטארקע הצלחה, און אויך צו קדושה

וְטַהֲרָה דוֹרָךְ לְעֶרְנָען יַעֲדֵן טָאג חוּמָשׁ רַשׁ"י מִיט די תְּרַגּוּם פֿון די פֿרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ.

על פֿון ליבֿער בְּרוּדֿער, יַעֲצֵט ווען מיר צײלן די טעג פֿון ספֿירה זאלֿסטו זײך מאַכן אַ קביעות יַעֲדֵן טָאג צו לְעֶרְנָען חוּמָשׁ מִיט תְּרַגּוּם, אויך זאלֿסטו זײך מאַכן אַ שיעור אין מִשְׁנֵיֹת, לְעֶרְן יַעֲדֵן טָאג מִשְׁנֵיֹת; מַה טוֹב וּמַה נְעִים אַז דו קענֿסט לְעֶרְנָען יַעֲדֵן טָאג אַכֶּצֶן פֿרָקִים מִשְׁנֵיֹת, דָּאס וועט דײך מְטַהֵר זײן און מְזַכֶּה זײן, ווייל נָאר לְעֶרְנָען תּוֹרָה רײניגט דעם מְעַנְטֶשׁ און בְּרַעֲנֵגט אים צו קענען לְעֶבֶן מִיטן אײבֿער־שֶׁטן מִיט אַ שְׁטאַרְקֶע אַמוּנָה.

אויך זאלֿסטו זײך מאַכן אַ שיעור אין לְעֶרְנָען גְּמָרָא. לְעֶרְן שׁ"ס כְּסֻדְרוֹ, אין אָנֶהײב לְעֶרְן עַס בְּגִירָסָא, זָאג די ווערְטֶער. דער רַבִּי זָאגט (שיחות הַר"ן, סימן עו): "שְׂאִין צְרִיכִין בְּלִמּוּד רַק הָאִמְרָה לְבַד, לוֹמַר הַדְּבָרִים כְּסֻדְרָא, וּמִמִּילָא יָבִינ״, ווען מְעַן לְעֶרְנֵט דָּאָרף מְעַן נָאר זָאגן די ווערְטֶער פֿון די הײליגע תּוֹרָה, אִפִּילוּ מְעַן פֿאַרשְׁטײט נִישֶׁט, שְׁפֻעֲטֶער וועט מְעַן פֿאַרשְׁטײן, "וְלֹא יִבְלָבֵל דַּעְתּוֹ בְּתַחֲלַת לִמּוּדוֹ שִׁירְצָה לְהַבִּין תְּכַף, וּמִחֲמַת זֶה יִקְשֶׁה לוֹ הַרְבֵּה תְּכַף וְלֹא יָבִינ״ כָּלֵל, רַק יִכְנִיס מִחוּ בְּהַלְמוּד, וַיֹּאמֶר כְּסֻדְרָא בְּזִרְיוֹת וּמִמִּילָא יָבִינ״, מְעַן זָאל נִישֶׁט ווערְן צֶעבֶרָאָן ווען מְעַן זַעט אַז מְעַן פֿאַרשְׁטײט נִישֶׁט דָּאס לְעֶרְנָען, ווייל דָּאס אַלײן אַז מְעַן ווייל גְּלײַךְ פֿאַרשְׁטײן - מֵאֲכֹט שׁווערֶער

דאס לערנען, נאר מען זאל בלויז זאגן די ווערטער כסדרן און מען וועט פון זיך אליינס פארשטיין, "ואם לא יבין תכף", און אויב מען פארשטייט נישט דעם ערשטן מאל, "יבין אחר כך", וועט מען עס פארשטיין ביים צווייטן מאל, "ואם ישארו איזה דברים, שאף על פי כן לא יוכל לעמוד על פונתו", און אויב מען וועט נישט פארשטיין דעם צווייטן מאל, "מה בכך" - איז וואס? איז אויך גארנישט, "כי מעלת רבוי הלמוד עולה על הכל", ווייל דאס לערנען אליינס איז גרעסער פון אלעם, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שבת סג; עבודה זרה יט): "לגמור והדר לסבר, ואף על גב דלא ידע מה קאמר", אז א מענטש זאל קודם אסאך זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה, אפילו ער פארשטייט נישט וואס ער לערנט, און דערנאך זאל ער לערנען צו פארשטיין, "כי על ידי רבוי הלמוד, שילמד במהירות ויזכה ללמוד הרבה, על ידי זה יזכה לעבר כמה פעמים אלו הספרים שלומד, לגמרום, ולחזור להתחיל ולגמרום פעם אחר פעם, ועל ידי זה ממילא יבין, וכי", ווייל אז מען געוואוינט זיך צו צו לערנען שנעל לערנט מען דאך זייער אסאך, דורכדעם איז מען איז זוכה איבערצוגיין יעדע זאך זייער אסאך מאל, ביז מען איז זוכה צו פארשטיין וואס מען לערנט.

שטייטליך

מיר ציילן 'די טעג פון ספירה' טאג נאך טאג, וואך נאך וואך

- ביז מיר קומען אָן צו קבלת התורה; דאס לערנט אונז אַז צו ווערן אַז ערליכער איד, אַ צדיק - ווערט נישט אין איין מינוט, עס ווערט שטייטליך, עס נעמט צייט, און אזוי ווי מען ציילט די טעג פון ספירה נאך אַ טאג און נאך אַ טאג ביז עס ווערט אַ וואך, און מען ציילט נאך אַ וואך און נאך אַ וואך, מען בויט אויף די מוחין, און אזוי איז מען זוכה צו קומען צו די הויכע מדריגה פון שער נ', דאס זעלבע איז אין עבודת השם, מען דארף האבן אסאך סבלנות ביז מען קומט אריין אין די קדושה.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (עלים לתרופה, מכתב כח), עס שטייט אין פסוק (בראשית יח, א): "והוא ישב פתח האהל כחם היום", אברהם אבינו איז געזיצן ביים טיר ווען די זון האט געברענט, "יושב" איז אַ לשון פון ווארטן און זיך אויפהאלטן אַ לאנגע צייט; די תורה זאגט אונז אַז מען קען נישט זוכה זיין צו אריינגיין אין די קדושה נאר אַז מען האט אסאך סבלנות, מען לויפט נישט אַוועק, מען ווארט ביים טיר פון די קדושה, און אפילו עס וועט אריבער די גאַנצע צייט וואס עס וועט אריבער, עס ברענט די תאוות, מען שפירט ווי מען ווערט פאַרברענט - מיט דעם אלעם לאזט מען נישט אַפ, מען געבט נישט אויף, מען ווארט און מען ווארט אַ לאנגע צייט, נאר אזוי איז מען זוכה צו 'וירא אליו ה'".

אזוי און נאר אזוי איז מען זוכה צו קומען צו שער נ', צום

יום טוב שבועות; דורך שרייען יעדן טאג: "ואטהר ואתקדש בקדשה של מעלה, הייליגער באשעפער רייניג מיד, איה וויל זיין ערליך, איה וויל זיין הייליג"; און מען איז נאכנישט זוכה צו אריינקומען אין די קדושה אין דעם טאג, מען וועט מארגן נאכאמאל שרייען: "ולתקן את נפשתינו ורוחתינו ונשמותינו, הייליגער באשעפער איה וויל אזוי שטארק זיין ערליך, ווען וועל איה שוין אריינקומען אין די קדושה?" און איבער מארגן נאכאמאל; אזוי בויט מען אויף די מוחין, ביז מען איז זוכה צו "והקרבתם מנחה חדשה לה".

תם ונשלם שבח לא-ל בורא עולם

זִכְרֵךְ עוֹלָם יִהְיֶה צְדִיק

לְכָבוֹד נְשָׂמַת מְאוּר עֵינֵינוּ חַיֵּינוּ נְפָשֵׁנוּ,

אֲשֶׁר נָשָׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ בְּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנֵק, לְהַחְיֹתָנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה,
לְהַטְעִימָנוּ מִצּוּף עֲרֵבוּת נְעִימוּת, יְדִידוּת, זִיו הָאֶרֶת שְׂכִינַת עֲזֹ יִתְבָּרַךְ, וְהַחֲדִיר
בְּרַבּוּת נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - אֱמוּנָה בְּרוּחַ וּמְזֻכְכָּת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְקָרַב
אֵלָי נְשָׂמוֹת אֵל הַחַן וְהִיפֵי אֲשֶׁר בְּנַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב
הַגָּאוֹן הַצְּדִיק, אִישׁ הָאֲשָׁפוּלוֹת - שֶׁהִפֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוּת
וּבִפְשִׁיטוּת, מְסַר נְפָשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל
יְסוּרִים קָשִׁים וּמְרִים כָּל מִי חַיָּיו, רַבִּים הַשִּׁיב מַעֲוֹן וְקָרַבְסָ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הַעֲמִיד
תְּלַמִּידִים רַבִּים, יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמְּחַבֵּר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנַחַל',
וְסִפְר 'שִׁפְת הַנַּחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסִּפְר הַקְּדוּשׁ לְקוּטִי מוֹהֲר"ו. וְקִבֵּץ וְלִקַּט סִפְרִים
רַבִּים וְנִכְבְּדִים מְדַבְּרֵי רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ מוֹהֲר"ן מְבַרְסֵלַב, וְתַלְמִידוֹ הַקְּדוּשׁ מוֹהֲר"ת
- זְכוּתָם יִגַּן עֲלֵינוּ. וְהַפִּיצָם בְּכָל קְצוֹי תֵּבֵל, וּבִפְרָטִיּוֹת הַקּוֹנְטְרָסִים הַמְּפָרְסָמִים
שֶׁהַחַיּוֹ אֵלָפִים וְרַבּוּת נְשָׂמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִקְּוֹ אוֹתָם לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְת רֵאשֵׁנוּ, נוֹר תִּפְאָרְתָנוּ, הַמְּלֵאָה הַנֶּצֶב עַל רֵאשׁ דָּרְךָ, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַמַּחְנֶה, מוֹרָה דָּרְךָ וּמְשׁוֹבֵב נְתִיבוֹת
מוֹרְנוּ וּמְאוּרָנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה זְצוּקֵלֶלֶה"ה

בְּנוֹ הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל
הָרַב מְטֵאקֵאֵי וּבַעַל הַמְּנַחֵת זָאב' וְעוֹד
זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעְלָה
לְהַתְלוּנוּ בְּצַל צַח הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹ עֲדוֹן
י"ז שְׁבַט תשע"ה

תִּהְיֶה נְשָׂמַתוֹ הַקְּדוּשָׁה צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזוגתו
אסתר גיטל תחי',

וילדיהם
שלמה ומשפ',
אלחנן חיים ומשפ',
מרים העניא זיסל ומשפ',
שמעון ומשפ',
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם,
יחזקאל, מלכה, עמרם.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
דוויחא, ויזכו לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות
אהרן גרשון מנחם טירנויער

חוגגתו

לאה ריזל

וילדיהם

משה יהושע מרדכי

יואל

יהודה לייביש

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה, ויתברכו מפיו
אל עליון בכני חיי ומזוני רויחי, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל
יוצאי חלציהם, אמן כן יהי רצון